

— Дяволъ да го вземе! Най-хубавото ми дърво пострадало! А азъ си мислѣхъ, че ще стане чудо на гората . . . Сега и съ него се свърши! . . .

И той направи съ ножа си нѣколко знака на кората.

Борътъ усѣти болка, ала си помисли:

— Толкова по-добрѣ: сега азъ ще мога по-рано да пѣя.

Ала когато дойдоха дърваритѣ и почнаха да рѣжатъ — нему стана страшно. И, наистина, съ единъ ужасенъ ударъ, той бѣше поваленъ на земята.

Тогава му обѣлиха кората. Това го заболѣ ужасно, ала той си помисли въ утѣха: „Когато искашъ да станешъ цигулка, трѣбва всичко да търпишъ“.

И той дълго врѣме лежа тамъ. Но единъ день дойде пакъ лѣсничеятъ и хвана да пробира отсѣченитѣ дървета. Часть отъ тѣхъ трѣбваше да се отдѣли за горене, нѣколко по-голѣми дънери отвлѣкоха навънъ. Само борътъ не знаеше какво ще стане съ него. Лѣсничеятъ погледна въ бѣлѣжника си и каза: „Дънерътъ № 413 е опрѣдѣленъ за телеграфенъ стълбъ, и още утрѣ въ зори да се закара на станцията“.

Борътъ бѣше извънъ себе си отъ радость.

— Ще стана цигулка! Ще стана цигулка! — Мислѣше си непрѣстано той и, ако можеше да говори, щѣше да изкрѣщи тѣй високо, че всички да го чуятъ.

Къмъ вечерята още той, наистина, бѣ закаранъ на станцията. Тамъ го поизгладиха още малко, заостриха го отгорѣ и той стана единъ красивъ, строненъ телеграфенъ стълбъ.